

Sygn. akt I C 1319/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2019 r.

Sąd Rejonowy w Toruniu I Wydział Cywilny w składzie następującym

Przewodniczący SSR Magdalena Glinkiewicz

Protokolant st. sekr. sąd. Bożena Czajkowska

Po rozpoznaniu w dniu 10 kwietnia 2019 r. w Toruniu.

sprawy z

A. M.

przeciwko:

(...) S.A. w Ł.

o:

zapłatę

orzeka:

I. zasądza od pozwanego (...) S.A. w Ł. na rzecz powoda A. M. kwotę 37.700 zł (trzydzieści siedem tysięcy siedemset złotych) z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2017r. do dnia zapłaty;

II. oddala powództwo w pozostałej części;

III. nakazuje pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu kwotę 63,60 zł (sześćdziesiąt trzy złote sześćdziesiąt groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.055 zł (trzy tysiące pięćdziesiąt pięć złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1319/17

UZASADNIENIE

Powód A. M. wniósł przeciwko (...) S.A. w Ł. pozew o zapłatę kwoty 5.100 zł, w tym kwotę 5.000 zł tytułem dalszego częściowego zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2017r. do dnia zapłaty, kwotę 100 zł tytułem dalszego częściowego odszkodowania z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2017r. do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu pozwu powód podał, iż w dniu 8 października 2015r. w na skutek wypadku komunikacyjnego doznał obrażeń ciała w postaci złamania trzonu kości ramiennej lewej, rany głowy, otarcie naskórka, stłuczenia oczodołu i płuca lewego. Pojazd, którym sprawca się poruszał objęty był obowiązkowym ubezpieczeniem OC w (...) S.A. w Ł.. Powód miał założony gips. W dniu 29 października 2015r. powód przeszedł operację repozycji zamkniętej ze stabilizacją gwoździem śródszpikowym. Powód nadal odczuwa bóle ręki, drętwienie ręki, bóle i chwilowe zawroty głowy. Powód wymagał pomocy osób trzecich w podstawowych czynnościach życia codziennego w wymiarze niemniejszym niż 4

godziny dziennie przez okres ok 10 tygodni, Przyjmując za jedną godzinę opieki stawkę 12 zł., co daje łącznie kwotę 3.360 zł.

Pozwany wypłacił powodowi zadośćuczynienie w kwocie 12.300 zł oraz kwotę 672 zł tytułem zwrotu kosztów opieki osób trzecich.

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) S.A. w Ł. wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

Pozwany przyznał, że sprawca zdarzenia był objęty ubezpieczeniem OC u pozwanego, przyznał, że wypłacił powodowi kwotę 12.300 zł tytułem zadośćuczynienia i 672 zł tytułem zwrotu kosztów opieki.

Pismem z dnia 8 stycznia 2019r. powód rozszerzył powództwo i wniósł o zapłatę kwoty 40.000 zł tytułem dalszego zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2017r. do dnia zapłaty, kwotę 1.020 zł tytułem dalszego odszkodowania za koszty opieki i pomocy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 marca 2017r. do dnia zapłaty i zasądzenie kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 8 października 2015r. w miejscowości B. kierujący pojazdem marki F. (...) nr rej. (...) naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym, w ten sposób, że uderzył w tył prawidłowo jadącego marki F. (...) nr rej. (...) w następstwie czego kierujący pojazdem A. M. stracił panowanie nad pojazdem i dachował.

Pojazd, którym poruszał się sprawca, objęty był obowiązkowym (...) S.A. w Ł..

Bezsporne.

W chwili wypadku A. M. miał zapięte pasy bezpieczeństwa.

Bezsporne.

A. M. w dniach 8 - 13 października 2015r przebywał w Szpitalu w S. G.. W dniach 27 października 2015r. – 2 listopada 2015 r. powód przebywał w Szpitalu Miejskim w T., gdzie przeszedł operację repozycji zamkniętej ze stabilizacją gwoździem śródszpikowym.

W wyniku zdarzenia powód doznał złamania wieloodłamowego trzonu kości ramiennej lewej operowane, wygojone ze znacznym ograniczeniem ruchomości barku, bez zespołu bólowego, stłuczenie okolicy lewego oczodołu wygojone bez następstw, ranę tłuczoną powłoki czaski – wygojona, stłuczenia klatki piersiowej i płuca lewego – wygojone bez następstw, stłuczenia obu kolan z otarciem naskórka – wygojone bez następstw, wstrząśnienia mózgu. Bezpośrednio po urazie powód odczuwał dolegliwości bólowe na poziomie 6 pkt. (skala (...) 0-10 pkt).

Po urazie powód wymagał hospitalizacji oraz musiał poddać się zabiegowi operacyjnemu z uwagi na wtórne przemieszczenie odłamów złamanej kości. Miesiąc po zabiegu operacyjnym dolegliwości bólowe zaczęły ustępować.

Po wypadku powód wymagał unieruchomienia kończyny górnej na temblaku przez miesiąc.

Ograniczenia funkcji barku lewego przekraczają 50% zakresu normy w zakresie zgięcia, odwiedzenia i rotacji zewnętrznej.

W wyniku zdarzenia powód doznał łącznie 22% trwałego uszczerbku na zdrowiu: złamanie wieloodłamowe trzonu kości ramiennej lewej operowane, wygojone ze znacznym ograniczeniem ruchomości barku, bez zespołu bólowego – 20%, rana tłuczona powłok czaszki wygojona – 2%.

Przebyte złamanie łokcia lewego w okresie dzieciństwa nie wpłynęło na skutki urazu lewego ramienia. Funkcja lewego łokcia powoda zawiera się w granicach prawidłowych.

Ogólny stan zdrowia powoda jest dobry. Zdiagnozowany u powoda tętniak aorty nie ma związku z wypadkiem, wypadek nie wpłynął również na odczuwane przez powoda nadciśnienie tętnicze.

W okresie od 13 października do 27 października i następnie od 2 listopada 2015r. przez okres 2 miesięcy 2015r. powód wymagał pomocy osób trzecich w wymiarze 13 godzin tygodniowo. Pomoc była niezbędna przy utrzymywaniu porządku w domu, przygotowywaniu posiłków, załatwianiu spraw poza domem, myciu i ubieraniu.

Powód wymagał stosowania leków przeciwbólowych przez okres 1 miesiąca po operacji.

Powód wymagał systematycznych ćwiczeń lewej kończyny górnej po zabiegu we własnym zakresie.

Obecnie powód nie może wykonywać czynności powyżej głowy, nie może sięgać po przedmioty wyżej położone np. nie może wieszać firanek.

Proces leczenia zakończył się sukcesem. Podczas leczenia nie doszło do komplikacji i powikłań.

W przyszłości nie powinny wystąpić negatywne następstwa wypadku.

Dowód: opinia k. 70-80

Przebyty przez powoda w dniu 8 października 2015r. uraz ciała nie skutkował naruszeniem struktur układu nerwowego. Powód nie leczył się neurologicznie,

Dowód: opinia k. 101-104

Przesłuchanie powoda k. 59v

Przed wypadkiem powód pracował, był kierowcą. Po wypadku przeszedł na emeryturę. Powód mieszka z żoną, synowie mieszkają na stałe w W.. Powód otrzymuje emeryturę w kwocie 1.400 zł miesięcznie, jego żona w kwocie 1.000 zł miesięcznie.

Powód zabiegi rehabilitacyjne przechodził w ramach leczenia z NFZ, na prywatną rehabilitację nie było go stać.

Po wypadku powodowi pomagała żona oraz synowie.

Dowód: Przesłuchanie powoda k. 59v-60

Ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 12.300 zł tytułem zadośćuczynienia oraz kwotę 672 zł tytułem zwrotu kosztów opieki.

Bezsporne.

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny niniejszej sprawy Sąd ustalił na podstawie okoliczności bezspornych, faktów przyznanych przez stronę pozwaną, dokumentów, których autentyczności i zgodności z prawdą nie kwestionowała żadna ze stron, opinii biegłych oraz przesłuchania powoda.

Ustalając stan faktyczny Sąd oparł się w dużej mierze na opinii biegłego z dziedziny ortopedii i neurologii.

Wyjaśnić należy, iż przepis art. 278 § 1 k.p.c. uprawnia Sąd do wezwania jednego lub kilku biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Sąd nie jest związany opinią biegłych i ocenia

ją na równi z innymi środkami dowodowymi w ramach swobodnej oceny dowodów przewidzianej w art. 233 § 1 k.p.c., zgodnie z którym Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia materiału dowodowego. Ocenę opinii biegłych odróżniają jednak szczególne kryteria. Stanowią je: zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłych, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonej w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest bowiem przedstawienie faktów, lecz ich ocena na podstawie wiedzy fachowej (wiadomości specjalnych). Nie podlega ona zatem weryfikacji jak dowód na podstawie kryteriów prawdy i fałszu. Nie chodzi tu bowiem o kwestię wiarygodności lecz o pozytywne lub negatywne uznanie wartości zawartego w opinii i jej uzasadnieniu rozumowania. Sąd ocenia dowód z opinii biegłego nie tylko przez pryzmat jej wniosków końcowych, ale również w oparciu o dokumentację, na podstawie której została wydana.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał za przekonywującą opinię biegłych, ponieważ była ona logiczna i spójna oraz udzielała w wystarczającym stopniu odpowiedzi na pytania ujęte w tezie postanowienia dopuszczającego ten dowód. Została ona wydana po zbadaniu powoda i zapoznaniu się przez biegłych z historią choroby powoda. Nie można także pominąć tego, że sporządzona została przez osoby posiadające niepodważalną wiedzę dotyczącą dziedziny objętej zakresem przedmiotowym opinii. Biegli posiadali zatem wystarczającą wiedzę i doświadczenie, by móc w prawidłowy sposób odpowiedzieć na pytania zawarte w tezie dowodowej.

Żadna ze stron nie kwestionowała opinii biegłych.

Zważyć też należy, że ugruntowany jest w orzecznictwie pogląd, według którego Sąd w sprawie do rozstrzygnięcia której wymagane są wiadomości specjalistyczne nie może wydać orzeczenia wbrew wnioskowi wpływającemu z opinii uznanej przez tenże Sąd za fachową i rzetelną /zob. np. wyrok SN z 26/10/2006 I CSK 166/06 – publ. Lex nr 209297 lub II UK 277/04 OSNP 2006/5-6/97/.

Dokumentacja zgromadzona w aktach sprawy nie budziła zastrzeżeń; nie była przedmiotem wątpliwości, ani Sądu, ani stron. Materiał ten uznano za wiarygodny w całości.

Sąd nie znalazł podstaw dla odmówienia waloru wiarygodności zeznaniom złożonym przez powoda, gdyż są jasne, i zgodne z pozostałym materiałem dowodowym uznanym przez Sąd za wiarygodny.

W przedmiotowej sprawie bezspornym było, iż w dniu 8 października 2015r. powód uległ wypadkowi w wyniku którego doznał złamania wieloodłamowego trzonu kości ramiennej lewej operowane, wygojone ze znacznym ograniczeniem ruchomości barku, bez zespołu bólowego, stłuczenie okolicy lewego oczodołu wygojone bez następstw, ranę tłuczoną powłoki czaski – wygojona, stłuczenia klatki piersiowej i płuca lewego – wygojone bez następstw, stłuczenia obu kolan z otarciem naskórka – wygojone bez następstw, wstrząśnienia mózgu. Z tego tytułu doznał łącznie 22% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

Poza sporem pozostaje fakt, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wypadku, któremu uległa powódka. (art. 822 kc).

Przechodząc do rozważań prawnych nad ustalonym wyżej stanem faktycznym należy na wstępie zaznaczyć, że jego analiza odbywać się musi z punktu widzenia treści przepisu art. 445 § 1 k.c., 444 § 1 k.c. i art. 361 k.c.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Na żądanie poszkodowanego zobowiązany do naprawienia szkody powinien wyłożyć z góry sumę potrzebną na koszty leczenia. Stosownie zaś do treści art. 445 § 1 k.c. w wypadkach przewidzianych w artykule poprzedzającym Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę.

Poza w/w przepisami trzeba mieć również na uwadze treść art. 361 §1 k.c. zgodnie z którego regulacją pozwany ponosi odpowiedzialność tylko za adekwatne i normalne następstwa działania /lub zaniechania/.

Przechodząc do oceny zasadności roszczenia o zadośćuczynienie, w tym miejscu podkreślić jeszcze należy, że art. 445 § 1 k.c. nie wskazuje żadnych kryteriów, jakie należy uwzględnić przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia pieniężnego, pozostawiając to do oceny Sądu. Jednakże doktryna jak i judykatura wypracowały w tym względzie szeroko akceptowane stanowisko wskazując, iż wielkość zadośćuczynienia zależy od oceny całokształtu okoliczności, a zwłaszcza od stopnia i czasu trwania cierpień fizycznych i psychicznych /pobyt w szpitalu, bolesność zabiegów, dokonywane operacje, leczenie sanatoryjne/, trwałości skutków czynu niedozwolonego /kalectwo, oszpeccenie, bezradność życiową, poczucie nieprzydatności/, prognozy na przyszłość /polepszenie lub pogorszenie stanu zdrowia/, wieku poszkodowanego (zwykle większą krzywdą jest kalectwo dla osoby młodszej), niemożności wykonywania ulubionego zawodu, uprawiania sportów, pracy twórczej utratę kontaktów towarzyskich itp.

Zadośćuczynienie pieniężne ma na celu przede wszystkim złagodzenie cierpień fizycznych i psychicznych. Ma za zadanie niejako zrekompensować doznaną krzywdę. Odpowiednia suma pieniężna przyznana tytułem zadośćuczynienia powinna być utrzymana w rozsądnych granicach i być dostosowana do aktualnych stosunków majątkowych w społeczeństwie, ale stanowić jednocześnie ekonomicznie odczuwalną wartość. Zadośćuczynienie ma charakter kompensacyjny ale jednocześnie powinno spełniać funkcję represyjną wobec osoby odpowiedzialnej za szkodę.

Okoliczności niniejszej sprawy, w szczególności opinia biegłych wskazują, iż żądanie powoda wypłaty zadośćuczynienia co do zasady jest usprawiedliwione. Przy czym Sąd przyznając należne zadośćuczynienie miał na uwadze trwałe uszczerbek na zdrowiu powoda w związku ze zdarzeniem z dnia 8 października 2015r., przebieg leczenia i jego skutki.

O wysokości zasądzonego zadośćuczynienia zdecydowały przede wszystkim rozmiar cierpień fizycznych powoda związanych z samym faktem zaistnienia wypadku i dolegliwości bólowe w następstwie tego urazu. Nadto zdarzenie łączyło się z dolegliwościami bólowymi oraz koniecznością przebycia zabiegu operacyjnego.

Reasumując, Sąd doszedł do przekonania, iż kwotą zadośćuczynienia adekwatną do rozmiaru poniesionej przez powoda krzywdy, będzie łączna kwota 50.000 zł. (ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 12.300 zł). Kwota ta powinna w wystarczający sposób złagodzić krzywdę poniesioną przez powoda.

Reasumując, Sąd w punkcie I wyroku zasądził na rzecz powódki kwotę 37.700 zł. tytułem zadośćuczynienia.

Sąd na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie od dnia 28 marca 2017 r. do dnia zapłaty, tj. od dnia następnego po upływie trzydziestu dni od daty zgłoszenia szkody (szkoda została zgłoszona w dniu 27 lutego 2017r.)

W pozostałej części Sąd powództwo o zapłatę oddalił.

Powód dochodził zapłaty dodatkowej kwoty tytułem kosztów opieki w kwocie 1.020 zł. Jak wynika z zeznań powoda pomoc po wypadku świadczyła mu najbliższa rodzina: żona oraz synowie. Z tego tytułu powód nie poniósł żadnych kosztów. Powództwo w tej części należało oddalić.

Powód wygrał sprawę w 92%. O kosztach orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c.

Koszty poniesione przez powoda: 255 zł opłata od pozwu, 1.000 zł zaliczka na biegłych, 1.800 zł koszty zastępstwa procesowego, łącznie 3.055 zł.

O nieuiszczonych kosztach sądowych Sąd orzekł w pkt. III wyroku w oparciu o art. 113 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych z dnia 28 lipca 2005 roku (Dz. U. Nr 167, poz. 1398 z późn. zm.). Sąd nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Toruniu 63,60 zł tytułem nieuiszczonych wydatków (koszty opinii biegłych sądowych).